

• ד'ד'ד' •

י וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה׃ וַנִּפְקַע יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וְאָזַל
 לְחָרוֹן יָא וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיֵּלֶן שָׁם כִּי-בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי
 הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מְרֵאשִׁתָּיו וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא׃ וְעָרַע בְּאֶתְרָא. וּבַת
 תָּמָן אָרִי עַל שְׁמֵשָׁא. וַנְּסִיב מֵאֲבְנֵי אֶתְרָא. וְשׁוּי אִיסְדוּהֵי. וּשְׁכִיב בְּאֶתְרָא הֵהוּא׃
 יב וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֹלֶם מֵצֵב אֲרָצָה וְרֵאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה
 מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ׃ וַחֲלֹם. וְהָא סוּלְמָא נְעִיץ בְּאַרְעָא.
 וְרִישִׁיה מְטִי עַד צִית שְׁמַיָא. וְהָא מִלְּאֲכֵי דִי. סְלִקִין וְנַחְתִין בֵּיהּ׃ יג וְהִנֵּה יְהוָה
 נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם אָבִיךָ וְאֱלֹהֵי יַעֲחֻק
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לָךְ אֶתְנַנְּהָ וּלְזָרְעֶךָ׃ וְהָא יִקְרָא דִי.
 מְעַתְדַּ עֲלוּזְהֵי וַאֲמַר. אֲנָא יְיָ. אֱלֹהֵיהָ דְאַבְרָהָם אָבוֹךָ. וְאֱלֹהֵיהָ דִיעֲחֻק. אַרְעָא. דְאַת
 שֹׁכֵב עָלֶיהָ. לָךְ אֶתְנַנְּהָ וּלְבִנְךָ׃ * יד וְהִיָּה זָרְעֶךָ כְּעַפְרַיִם הָאָרֶץ וּפְרִצְתָּ
 יִמָּה וְקִדְמָה וְצַפְנָה וְנִגְבָּה וְנִבְרָכוּ בְּךָ כָּל-מִשְׁפַּחַת הָאָדָמָה
 וּבְזָרְעֶךָ׃ וַיְהוֹן בְּנֵךְ סְגִיאוֹן כְּעַפְרָא דְאַרְעָא. וְתַתְקַר. לְמַעַרְבָא וּלְמִדְנָחָא וּלְצַפְנָא
 וּלְדְרוּמָא. וַיִּתְּפָרְכוּן בְּדִילְךָ. כָּל זָרְעֵית אַרְעָא וּבְדִיל בְּנֵךְ׃ טו וְהִנֵּה אָנֹכִי עֹמֵךְ
 וְשֹׁמְרֵתֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר-תֵּלֵךְ וְהִשְׁבַּתֶיךָ אֶל-הָאָדָמָה הַזֹּאת כִּי
 לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם-עָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לָךְ׃ וְהָא
 מִימְרֵי בְּסַעֲדָד. וַאֲטָרְנֵךְ בְּכָל אֶתְרֵי דְתַהֲדָד. וְאַתְּ יִבְנֵךְ. לְאַרְעָא הַדָּא. אָרִי לֹא אֲשַׁבְּקֵנְךָ.
 עַד דְאַעֲבִיד. ית דְמִלְלִית לָךְ׃

טז וַיִּקַּן יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אָבִן יִשׁ יְהוֹה בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי
 לא יד עתי: ואתער יעקב משינתי. ואמר. בקושטא יקרא די. שרי באתרא
 הדין. ואנא לא הויתי ידע: ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין
 זה בי אם בית אלהים וזה שער השמים: ודחיל ואמר. מא דחילו
 אתרא הדין. לית דין אתר הדיוט. אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם יי. ודין תרע
 קביל שמיא: ☆ יח וישכם יעקב בבקר ויקח את האבן אשר שם
 מראשתיו וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה: ואקדים יעקב
 בצפרא. ונסיב ית אבנא דשוי איסדוהי. ושוי יתה קמא. ואריק משחא על רישה:
 יט ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לזו שם העיר
 לראשנה: וקרא. ית שמייה דאתרא ההוא בית אל. וברם. לזו שמה דקרתא
 מלקדמיו: כ וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי
 ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכל ובגד
 ללבש: וקיים יעקב קים למימר. אם יהי מימרא די בסעדי. ויטרנני באורחא דדא
 דאנא אזיל. ויתן לי לחים. למיכל וכסו למלפש; כא ושבת בישלום
 אל בית אבי והיה יהוה לי לאלהים: ואתוב בשלם לבית אבא. ויהי
 מימרא די. לי לאלה; כב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית
 אלהים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך: ואבנא הדא. דשויתי
 קמא. תהי דאיהי פלח עלה קדם יי. וכל דתתין לי. חד מן עשרא אפרשניה

קדמד; ☆

ב (שני) כט א וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם: ונטל יעקב
 רגלוהי. ואזל לארע בני מדנחא; ב וירא והנה באר בשדה והנה שם
 שלשה עדרים צאן רבצים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו
 העדרים והאבן גדלה על פי הבאר: וחזא והא בירא בחקלא. והא תמן.
 תלתא עדרין דען רביעין עלה. ארי מן בירא ההיא. משקן עדריא. ואבנא רבתא על

פומא דבירא;

ג וַנֶּאֱסְפוּ־שָׁמָּה כָּל־הָעֲדָרִים וַיִּגְלְלוּ אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר
 וַהֲשִׁקּוּ אֶת־הַצֵּאֵן וַהֲשִׁיבוּ אֶת־הָאֶבֶן עַל־פִּי הַבְּאֵר לְמַקְמָהּ׃
 ומתפנשין לתמן כל עדריא. ומגנדרין ית אבנא מעל פומא דבירא. ומשקן ית ענא.
 ומתיבין ית אבנא. על פומא דבירא לאתרה; ד וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אַחֵי
 מֵאִין אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ מִחָרָן אֲנִי חֲנוּי׃ וַאֲמַר לְהוּן יַעֲקֹב. אַחֵי מִנָּן אַתּוּן. וַאֲמְרוּ׃
 מִחָרָן אֲנַחְנָא; ה וַיֹּאמֶר לָהֶם הִידְעַתֶּם אֶת־לִבְּן בֶּן־נַחֲוֹר וַיֹּאמְרוּ
 יָד עָנוּ׃ וַאֲמַר לְהוּן. הִידְעַתּוּן ית לָבֶן בֶּר נַחֲוֹר. וַאֲמְרוּ יָדְעִינּוּ; ו וַיֹּאמֶר לָהֶם
 הַשְּׁלוֹם לוֹ וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם וְהִנֵּה רַחֵל בָּתּוֹ בָּאָה עִם־הַצֵּאֵן׃ וַאֲמַר
 לְהוּן הַשְּׁלוֹם לִיָּהּ. וַאֲמְרוּ שְׁלוֹם. וְהָא רַחֵל בְּרַתִּיָּהּ. אַתִּיא עִם עֲנָא; ז וַיֹּאמֶר הֵן
 עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל לֹא־עֵת הָאֶסֶף הַמְּקַנָּה הַשְּׁקוּ הַצֵּאֵן וּלְכוּ רְעוּ׃
 וַאֲמַר. הָא עוֹד יוֹמָא סָגִי. לָא עֲדִן לְמַכְנַשׁ בְּעִיר. אַשְׁקוּ עֲנָא וְאִזִּילוּ רְעוּ; ח וַיֹּאמְרוּ
 לֹא נוּכַל עַד אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ כָּל־הָעֲדָרִים וַיִּגְלְלוּ אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל
 פִּי הַבְּאֵר וַהֲשִׁקִּינוּ הַצֵּאֵן׃ וַאֲמְרוּ לֹא נְפוּל. עַד דִּיתִפְנִשׁוּן כָּל עַדְרִיא.
 וַיִּגְנְדְרוּן ית אבנא. מעל פומא דבירא. ונשקי ענא; ט עוֹדֵנוּ מְדַבֵּר עִמָּם
 וְרַחֵל א בָּאָה עִם־הַצֵּאֵן אֲשֶׁר לְאֲבִיָּהּ כִּי רָעָה הָוָא׃ עַד דְּהוּא מְמַלִּיל
 עִמָּהוּן. וְרַחֵל אַתָּת. עִם עֲנָא דְלֵאבֹדָא. אַרִי רְעִיתָא הִיא; י וַיְהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה
 יַעֲקֹב אֶת־רַחֵל בֵּת־לִבָּן אַחֵי אִמּוֹ וְאֶת־צֵאֵן לִבָּן אַחֵי אִמּוֹ וַיֵּגֶשׁ
 יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וַיִּשֶׁק אֶת־צֵאֵן לִבָּן אַחֵי
 אִמּוֹ׃ וְהוּא. כַּד חָזָא יַעֲקֹב ית רַחֵל. בֵּת לִבָּן אַחֹדָא דְאִמִּיָּהּ. וַיִּת עֲנָא דְלִבָּן אַחֹדָא
 דְאִמִּיָּהּ. וקריב יעקב. וַיִּגְנְדֵר ית אבנא מעל פומא דבירא. וַאֲשְׁקִי ית עֲנָא דְלִבָּן
 אַחֹדָא דְאִמִּיָּהּ; יא וַיִּשֶׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת־קִלּוֹ וַיִּבְדֵּ׃ וַנִּשִּׁיק יַעֲקֹב
 לְרַחֵל. וְאָרִים ית קליה וּבְכָא; יב וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אַחֵי אֲבִיָּהּ הוּא
 וְכִי בֶן־רַבְקָה הוּא וְתַרְזֵן וְתַגֵּד לְאֲבִיָּהּ׃ וְחֹוֵי יַעֲקֹב לְרַחֵל. אַרִי כַּד אַחַת

אַבֹּדָא הוּא. וְאָרִי כַּד רַבְקָה הוּא. וְרַחֵל וְחֹוֵיָתָא לְאֲבֹדָא;

יג ויהי כשמע לבן את שמע | יעקב בן-אחתו וירץ לקראתו
 ויחבק-לו וינשק-לו ויביאהו אל-ביתו ויספר ללבן את
 כל-הדברים האלה: והוה כד שמע לבן. ית שמע יעקב בר אחתיה. ורהט
 לקדמותיה וגפיר ליה ונשיק ליה. ואעליה לביתיה. ואשתעי ללבן. ית כל פתגמא
 האלין יד ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש
 ימים: ואמר ליה לבן. ברם. קריבי ובשרי את. ויתיב עמיה ירח יומין; טו ויאמר
 לבן ליעקב הכי-אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי מה-
 משכרתך: ואמר לבן ליעקב. המדאחי את. ותפלחנני מגן. חו לי מא אגרד;
 טז וללבן שתי בנות שם הגדלה לאה ושם הקטנה רחל: וללבן
 תרתין בנן. שום רבתא לאה. ושום זעירתא רחל; יז ועיני לאה רבות ורחל
 היתה יפת-תאר ויפת מראה: ועיני לאה יאין. ורחל הות. שפידא בריוא
 ויאיא בחזוא;

(שלישי) יח ויאהב יעקב את-רחל ויאמר אעבדך שבע שנים
 ברחל בתך הקטנה: ורחים יעקב ית רחל. ואמר. אפלחנד שבע שנין. ברחל
 ברתך זעירתא; יט ויאמר לבן טוב תתי אתה לך מתתי אתה
 לאיש אחר שבה עמד; י ואמר לבן. טב דאפתין יתה לך. מדאפתין יתה לגבר
 אחרן. תיב עמי כ ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו
 כימים אחדים באהבתו אתה: ופלח יעקב. ברחל שבע שנין. והוו בעינוהי
 כיומין זעירין. בדרחים יתה; כא ויאמר יעקב אל-לבן הבנה את-אשתי
 כי מלאו ימי ואבואה אל-יה: ואמר יעקב ללבן הב ית אתתי. ארי שלימו
 יומי פולחני. ואיעול לותה; כב ויאסף לבן את-כל-אנשי המקום ויעש
 משתה: וכנש לבן. ית כל אנשי אתרא ועבד משתא; כג ויהי בערב ויקח
 את-לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אל-יה: והוה ברמשא. ודבר ית
 לאה ברתייה. ואעיל יתה לותיה. ועל לותה; כד ויתן לבן לה את-זלפה
 שפחתו ללאה בתו שפחה: ויהב לבן לה. ית זלפה אמתייה. ללאה ברתייה
 לאמהו;

כה ויהי בבקר והנה הוא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית
 לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני והנה בצפרא והא היא
 לאה ויאמר ללבן מא דא עבדת לי הלא ברחל פלחית עמך ולמא שקרת בני
 כו ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני
 הבכיר ה: ויאמר לבן לא מתעבד כן באתרנא למתן זעירתא קדם רפתא;
 כז מלא שבע זאת ונתנה לך גם את זאת בעבדה אשר תעבד
 עמדי עוד שבע שנים אחרות: אשלים שבועתא דדא ונתין לך אף ית
 דא בפולחנא דתפלח עמי עוד שבע שנין אחרנין; כח ויעש יעקב כן ומלא
 שבע זאת ויתן לו את רחל בתו לו לאשה: ועבד יעקב כן ואשלים
 שבועתא דדא ויהב ליה ית רחל ברתיה ליה לאתו; כט ויתן לבן לרחל בתו
 את בלהה שפחתו לה לשפחה: ויהב לבן לרחל ברתיה ית בלהה
 אמתיה לה לאמהו; ל ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה
 ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות: ועל אף לות רחל ורחים אף ית
 רחל מלאה ופלח עמיה עוד שבע שנין אחרנין; ג לא וירא יהוה כי שנואה
 לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה: וחוץ יי ארי שנואתא לאה ויהב
 לה עדוי ורחיל עקרא; לב ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן
 כי אמרה כי ראה יהוה בעניי כי עתה יאהבני אישי: ועדיאת
 לאה וילידת בר וקרת שמיא ראובן ארי אמרת ארי גלי קדם יי עלפניי ארי בען
 ירחמני בעלי; לג ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע יהוה
 כי שנואה אנכי ויתן לי גם את זה ותקרא שמו שמעון:
 ועדיאת עוד וילידת בר ואמרת ארי שמיע קדם יי ארי שנואתא אנא ויהב לי אף
 ית דין וקרת שמיא שמעון; לד ותהר עוד ותלד בן ותאמר עתה
 הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים על-כן
 קרא שמו לוי: ועדיאת עוד וילידת בר ואמרת הווא זמנא יתחבר לי בעלי
 ארי וילידית ליה תלתא בנין על כן קרא שמיא לוי; לה ותהר עוד ותלד בן
 ותאמר הפעם אודה את יהוה על-כן קראה שמו יהודה
 ותעמד מלדת: ועדיאת עוד וילידת בר ואמרת הווא זמנא אודי קדם יי על

כז. קרת שמיא יהודה וקמת מלמילד;

לֹא וַתֵּרֶא רַחֵל כִּי לֹא יִלְדָה לְיַעֲקֹב וַתִּקְנֶנּוּ רַחֵל בְּאֶחָתָהּ
 וַתֹּאמֶר אֶל-יַעֲקֹב הִבֵּה-לִּי בָנִים וְאִם-אֵין מִתָּה אֲנִי וְחַזַּת רַחֵל.
 אֲרִי לֹא יִלְדַת לְיַעֲקֹב. וַקְּנִיאת רַחֵל בְּאֶחָתָהּ. וַאֲמַרְת לְיַעֲקֹב הִב לִי בְנִין. וְאִם לֹא
 מִיְתָא אָנָּה: ב וַיַּחַר-אַף יַעֲקֹב בְּרַחֵל וַיֹּאמֶר הֲתַחַת אֱלֹהִים אֲנִי
 אֲשֶׁר-מִנַּע מִמֶּךָ פְּרִי-בֶטֶן: וַתִּקְרֵף רוּגְזָא דְיַעֲקֹב בְּרַחֵל. וַאֲמַר. הֲמִנִי אַת
 בְּעִיָּא הֲלֹא מִן קָדָם יי תִּבְעִין. דְּמִנַּע מִנִּיךְ וּלְדָא דְמַעִין: ג וַתֹּאמֶר הֲנִי אִמְתִּי
 בְּלֶהָה בָּא אֵלַיָּה וְתִלְדַּ עַל-בְּרָכִי וְאִבְנֶה גַם-אֲנִי מִמְּנָה:
 וַאֲמַרְתָּ. הָא. אִמְתִּי בְּלֶהָה עוֹל לְוֹתָהּ. תִּלְדִּי וְאָנָּה אֲרַבִּי. וְאַתְּבְּנִי אֶף אָנָּה מִנָּה;
 ד וַתִּתֵּן-לוֹ אֶת-בְּלֶהָה שְׂפַחַתָּהּ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלַיָּה יַעֲקֹב: וַיִּהְיֶת
 לִיָּהּ. יֵת בְּלֶהָה אִמְתָּהּ לְאִתּוֹ. וְעַל לְוֹתָהּ יַעֲקֹב: ה וַתִּהְיֶה בְּלֶהָה וְתִלְדַּ לְיַעֲקֹב
 בִּין: וְעַדִּיאת בְּלֶהָה. וַיִּלְדַת לְיַעֲקֹב בָּר: ו וַתֹּאמֶר רַחֵל דְּנַנִּי אֱלֹהִים וְגַם
 שָׁמַע בְּקִלִּי וַיִּתֵּן-לִי בֶן עַל-בֶּן קָרְאָה שְׁמוֹ דָּן: וַאֲמַרְת רַחֵל דְּנַנִּי יי.
 וְאֶף קָבִיל צְלוֹתִי. וַיִּהְיֶה לִי בָר. עַל בֶּן. קָרְת שְׁמִיָּה דָּן: ז וַתִּהְיֶה עוֹד וְתִלְדַּ
 בְּלֶהָה שְׂפַחַת רַחֵל בֶּן שְׁנַי לְיַעֲקֹב: וְעַדִּיאת עוֹד. וַיִּלְדַת. בְּלֶהָה אִמְתָּה
 דְּרַחֵל. בָּר תַּנְּנָן לְיַעֲקֹב: ח וַתֹּאמֶר רַחֵל נִפְתּוּלִי אֱלֹהִים | נִפְתַּלְתִּי
 עִם-אֶחָתִּי גַם-יִכְלְתִּי וְתִקְרָא שְׁמוֹ נִפְתָּלִי: וַאֲמַרְת רַחֵל. קָבִיל בְּעוֹתִי
 יי בְּאִתְחַנְּנוֹתִי בְּצְלוֹתִי. חֲמִידִית דִּיהִי לִי וְלֹד בְּאֶחָתִּי וְאֶף אֶתִּיָּהִיב לִי. וְקָרְת שְׁמִיָּה
 נִפְתָּלִי: ט וַתֵּרֶא לֵאָה כִּי עֹמְדָה מְלַדָּת וַתִּקַּח אֶת-זֹלְפָּה שְׂפַחַתָּהּ
 וַתִּתֵּן אֹתָהּ לְיַעֲקֹב לְאִשָּׁה: וְחַזַּת לֵאָה. אֲרִי קַמַת מְלַמִּילַד. וּדְבַרְת יֵת
 זֹלְפָּה אִמְתָּהּ. וַיִּהְיֶת יָתָהּ. לְיַעֲקֹב לְאִתּוֹ: י וַתִּלְדַּ זֹלְפָּה שְׂפַחַת לֵאָה
 לְיַעֲקֹב בִּין: וַיִּלְדַת. זֹלְפָּה. אִמְתָּהּ דְּלֵאָה לְיַעֲקֹב בָּר: יא וַתֹּאמֶר לֵאָה בְּגַד
 וְתִקְרָא אֶת-שְׁמוֹ גָּד: וַאֲמַרְת לֵאָה אֶתָּא גָּד. וְקָרְת יֵת שְׁמִיָּה גָּד: יב וַתִּלְדַּ
 זֹלְפָּה שְׂפַחַת לֵאָה בֶּן שְׁנַי לְיַעֲקֹב: וַיִּלְדַת. זֹלְפָּה אִמְתָּהּ דְּלֵאָה. בָּר
 תַּנְּנָן לְיַעֲקֹב: יג וַתֹּאמֶר לֵאָה בְּאֲשְׁרֵי כִּי אֲשֶׁרוּנִי בָנוֹת וְתִקְרָא
 אֶת-שְׁמוֹ אֲשֶׁר: וַאֲמַרְת לֵאָה. תּוּשְׁבְחָא הָוֹת לִי. אֲרִי בְכִין יִשְׁבְּחוּנִי נְשִׂא.

וְקָרְת יֵת שְׁמִיָּה אֲשֶׁר;

ד (רביעי) יד וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בְּיָמָיו קְצִיר־חֲטִיִּים וַיִּמְצֵא דֹדָאִים
בַּשָּׂדֶה וַיָּבֵא אֹתָם אֶל־לֵאָה וַתֹּאמֶר רַחֵל אֶל־לֵאָה תְּנִי־נָא
לִי מִדֹּדָאֵי בְנֶיךָ: וְאִזּוֹל רְאוּבֵן בְּיוֹמֵי חֶצֶד חֲטִיִּין. וְאַשְׁפַּח יַבְרוּחִין בְּחֻקְלָא. וְאִיתִי
יְתִהוֹן. לְלֵאָה אֲמִיָּה. וְאָמְרַת רַחֵל לְלֵאָה. הֲבִי כְּעַן לִי. מִיַּבְרוּחֵי דְבְרִיד; טו וַתֹּאמֶר
לָּהּ הִמְעַט קָחְתְּךָ אֶת־אִישִׁי וְלָקַחְתְּ גַּם אֶת־דֹּדָאֵי בְנֵי וַתֹּאמֶר
רַחֵל לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת דֹּדָאֵי בְנֶיךָ: וְאָמְרַת לָהּ. הִזְעִיר
דְּדַבְרַת יְת בַּעֲלִי. וְתַסְבִּין. אַף יְת יַבְרוּחֵי דְבְרִי. וְאָמְרַת רַחֵל. כִּכִּין יִשְׁכּוּב עִמָּךְ
בְּלַיְלָא. חֲלָף יַבְרוּחֵי דְבְרִיד; טז וַיָּבֵא יַעֲקֹב מִן־הַשָּׂדֶה בְּעֶרְבַּ וַתֵּצֵא
לֵאָה לְקִרְאָתוֹ וַתֹּאמֶר אֵלָי תָּבוֹא כִּי שָׂכַר שְׂכָרְתִּיךָ בְּדֹדָאֵי
בְּנֵי וַיִּשְׁכַּב עִמָּהּ בַּלַּיְלָה הַזֶּה: וְעַל יַעֲקֹב מִן חֻקְלָא בְּרַמְשָׁא. וּנְפַקַת לֵאָה
לְקַדְמוּתִיָּה. וְאָמְרַת לוֹתִי תִיעוֹל. אֲרִי מִיָּגֵר אֲגַרְתְּךָ. בְּיַבְרוּחֵי דְבְרִי. וְשָׂכִיב עִמָּהּ
בְּלַיְלָא הוּא; יז וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶל־לֵאָה וַתֵּהָר וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב בֶּן
חַמִּישִׁי: וְקָבִיל יְיָ צְלוֹתָהּ דְּלֵאָה. וְעַדִּיאַתָּ. וַיִּלְדַּת לְיַעֲקֹב בַּר חַמִּישִׁי
יח וַתֹּאמֶר לֵאָה נָתַן אֱלֹהִים שְׂכָרִי אֲשֶׁר־נָתַתִּי שִׁפְחָתִי לְאִישִׁי
וַתִּקְרָא שְׁמוֹ יִשְׁשַׁכָּר: וְאָמְרַת לֵאָה. יְהִי יְיָ אֲגִרִי. דִּיהֲבִית אֲמַתִּי לְבַעֲלִי.
וּקְרַת שְׁמִיָּהּ יִשְׁשַׁכָּר; יט וַתֵּהָר עוֹד לֵאָה וַתֵּלֶד בֶּן־שְׁשִׁי לְיַעֲקֹב:
וְעַדִּיאַת עוֹד לֵאָה. וַיִּלְדַּת בַּר שְׁתִּיתָאֵי לְיַעֲקֹב; כ וַתֹּאמֶר לֵאָה זְבַדְנִי
אֱלֹהִים | אֲתִי זְבַד טוֹב הַפַּעַם יִזְבְּלֵנִי אִישִׁי כִּי־יִלְדֵתִי לוֹ שְׁשֵׁה
בָּנִים וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ זְבֻלוֹן: וְאָמְרַת לֵאָה. יְהִי יְיָ יִתִּיָּה לִי חוֹלֵק טָב.
הָדָא זְמַנָּא יְהִי מְדוּרִיָּה דְּבַעֲלִי לוֹתִי. אֲרִי יִלְדִית לִיָּה שְׁתָּא בְּנִין. וּקְרַת יְת שְׁמִיָּהּ
זְבֻלוֹן; כא וְאַחַר יִלְדָה בֵּת וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמָהּ דִּינָה: וּבִתָּר כֹּן יִלְדַת
בְּרַתָּא. וּקְרַת יְת שְׁמָהּ דִּינָה; כב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֲלֶיהָ
אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת־רַחְמָהּ: וְעַל דּוּכְרָנָה דְּרַחֵל קָדָם יְיָ. וְקָבִיל צְלוֹתָהּ יְיָ.
וַיְהִי לָהּ עַדוּיָן; כג וַתֵּהָר וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֶת־חֲרָפְתִּי:
וְעַדִּיאַת וַיִּלְדַת בַּר. וְאָמְרַת. כִּנֹּשׁ יְיָ יְת חֲסָדִי; כד וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יוֹסֵף
לְאָמֹר יוֹסֵף יְהוֹה לִי בֶּן אַחֲרַי: וּקְרַת יְת שְׁמִיָּהּ. יוֹסֵף לְמִימְרָ. יוֹסֵף יְיָ לִי

ה כה ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל מקומי ולא רצי ויהוה בד ילדת רחל ית יוסף. ואמר יעקב ללבן. שלחני ואהדך לאתרי ולארעי כו תננה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה פי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך: הב ית נשי וית בני. דפלחית יתך. בהון ואיזיל. ארי את ידעת. ית פולחני דפלחתיך: כו ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי ויברכני יהוה בגללך: ואמר ליה לבן. אם פענ אשפחית רחמין בעיניך. נסיתי. וברכני יי בדילך:

(חמישי) כח ויאמר נקבה שכרך עלי ואת נה: ואמר. פריש אגרך. עלי ואתיך: כט ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי: ואמר ליה. את ידעת. ית דפלחתיך. וית. דהוה בעירך עמי: ל כפי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לבית: ארי. זעיר דהוה לד קדמי ותקיף לסגי. ובריד יי. יתך בדילי. וכענ. אמתי. אעביד אף אנא לביתך: לא ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי הדבר הזה אשובה ארעה צאנך אשמר: ואמר מא אתיך לד. ואמר יעקב לא תתן לי מדעם. אם תעביד לי פתגמא הדין. אתוב. ארעי ענד אטר; לב אעבר בכל צאנך היום הסר משם כל שיה | נקד וטלוא וכל שיה חום בכשבים וטלוא ונקד בעזים והיה שכר: אעבר בכל ענד יומא דין. אעדי מתמן. כל אמר נמור ורקוע. וכל אמר שחום באמריא. ורקוע ונמור בעזיא. ויהי אגרי; לג וענתה בי צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר איננו נקד וטלוא בעזים וחום בכשבים גנוב הוא אתי: ותסהיד עלי זכותי ביום מחר. ארי תיעול על אגרי קדמד. כל דליתוהי נמור ורקוע בעזיא. ושחום באמריא. גנובא הוא עמי; לד ויאמר לבן הן לו יהי כדברך: ואמר לבן ברם. לוי יהי

בפתגמד;

לַה וַיִּסַּר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־הַתִּישִׁים הָעֶקְדִים וְהַטְּלָאִים וְאֵת
 כָּל־הָעֵזִים הַנִּקְדָּוֹת וְהַטְּלָאֹת כָּל אֲשֶׁר־לָבֶן בּוֹ וְכָל־חֹם
 בַּכְּשָׁבִים וַיִּתֵּן בְּיַד־בְּנָיו: וְאֶעֱדִי בַּיּוֹמָא הַהוּא יֵת תִּישִׁיא רְגוּלָא וּרְקוּעִיא.
 וַיֵּת כָּל עֵזִיא נְמוּרְתָא וּרְקוּעִתָא. כָּל דְּחִיּוּר בִּיה. וְכָל דְּשַׁחֹם בְּאַמְרִיא. וַיְהִי בְּיַד
 בְּנוֹהֵי לוֹ וַיִּשֶׂם דְּרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בֵּינוֹ וּבֵין יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב רָעָה
 אֶת־צֹאן לָבֶן הַנּוֹתָרָת: וְשׂוּי. מֵהַלְד תְּלַתָּא יוֹמִין. בִּינוֹהֵי וּבֵין יַעֲקֹב. וַיַּעֲקֹב.
 רָעִי. יֵת עֲנָא דְלָבֶן דְּאַשְׁתְּאַרְא; לוֹ וַיִּקַּח־לוֹ יַעֲקֹב מִקָּל לְבַנָּה לַח וְלוֹז
 וְעֶרְמוֹן וַיַּפְצִיל בְּהֵן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת מַחֲשָׁף הַלָּבֶן אֲשֶׁר עַל־
 הַמָּקְלוֹת: וַנְּסִיב לִיה יַעֲקֹב. חֲטָרִין דְּלָבֶן. רְטִיבִין וּדְלוֹ וְדִלּוּב. וְקִלְיָ בְּהוֹן
 קִלְפִין חִיּוּרִין. קִלוּף חִיּוּר. דְּעַל חֲטָרִיא; לַח וַיִּצַּג אֶת־הַמָּקְלוֹת אֲשֶׁר פְּצָל
 בְּרֵהֲטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר תָּבֵאן הַצֹּאן לְשָׂתוֹת לְנֹכַח
 הַצֹּאן וַיַּחְמְנָה בְּבֹאֵן לְשָׂתוֹת: וְדַעִין. יֵת חֲטָרִיא דְקִלְיָ. בְּרִטְיָ אֶתְר בֵּית
 שְׁקִיא דְמִיא. אֶתְר דְּאֶתִּין עֲנָא לְמִשְׁתֵּי לְקַבְּלֵהוֹן דְּעֲנָא. וּמִתִּיחְמוֹן בְּמִיתִיהוֹן לְמִשְׁתֵּי;
 טל וַיִּתְּמוּ הַצֹּאן אֶל־הַמָּקְלוֹת וַתִּלְדֵּן הַצֹּאן עֶקְדִים נְקָדִים
 וְטְלָאִים: וְאֶתִּיחְמָא עֲנָא בְּחֲטָרִיא. וַיִּלְדֵּן עֲנָא. רְגוּלִין נְמוּרִין וּרְקוּעִין;
 מ וְהַכְּשָׁבִים הִפְרִיד יַעֲקֹב וַיִּתֵּן פָּנָי הַצֹּאן אֶל־עֶקֶד וְכָל־חֹם
 בְּצֹאן לָבֶן וַיִּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׂתָם עַל־צֹאן לָבֶן:
 וְאַמְרִיא אֶפְרִישׁ יַעֲקֹב. וַיְהִי. בְּרִישׁ עֲנָא כָּל דְּרְגוּל. וְכָל דְּשַׁחֹם בְּעֲנָא דְלָבֶן. וְשׂוּי
 לִיה עֲדָרִין בְּלַחֲדוּדָהִי. וְלֹא עֲרִיבְנוֹן עִם עֲנָא דְלָבֶן; מֵא וְהָיָה בְּכָל־יַחַם הַצֹּאן
 הַמְּקֻשְׁרוֹת וְשֵׁם יַעֲקֹב אֶת־הַמָּקְלוֹת לְעֵינֵי הַצֹּאן בְּרֵהֲטִים
 לְיַחְמְנָה בַּמָּקְלוֹת: וְהוּי. בְּכָל עֲדָן דְּמִתִּיחְמוֹן עֲנָא מְבַכְּרָתָא. וּמִשׂוּי יַעֲקֹב יֵת
 חֲטָרִיא. לְעֵינֵי עֲנָא בְּרִטְיָ. לְיַחְמוּתֵהוֹן בְּחֲטָרִיא; מֵב וּבְהַעֲטִיף הַצֹּאן לֹא
 יִשִּׁים וְהָיָה הַעֲטָפִים לְלָבֶן וְהַקְּשָׁרִים לְיַעֲקֹב: וּבְלִקִּישׁוֹת עֲנָא לֹא
 מְשׂוּי. וְהוֹן לְקִישִׁיא לְלָבֶן. וּבְכִירִיא לְיַעֲקֹב; מֵג וַיִּפְרֹץ הָאִישׁ מְאֹד מְאֹד
 וַיְהִי־לוֹ צֹאן רַבּוֹת וּשְׁפָחוֹת וְעֲבָדִים וּגְמָלִים וַחֲמֹרִים: וַתִּקְרַף
 גְּבֵרָא לַחֲדָא לַחֲדָא. וְהוּו לִיה עֵן סְגִיאָן. וְאַמְהוֹן וְעַבְדִּין. וּגְמִלִין וַחֲמֹרִין;

לא א וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה: ושמע ית פתגמי בני לבן דאמרו. נסיב יעקב. ית כל דלאבונא. ומדלאבונא. קנא. ית כל נכסא האליו; ב וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו פתמול שלשום: וחזא יעקב ית סבר אפי לבן. והא ליתנון. עמיה כמאתמלי ומדקמוהי; ג ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך: ואמר יי ליעקב. טוב. לארע אבהתך ולילדותך. ויהי מימרי

בסעדר;

ו ד וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה אל-עאנו: ושלח יעקב. וקרא לרחל וללאה. לחקלא לות עניה; ה ויאמר להן ראה אנכי את פני אביכן כי איננו אלי פתמל שלשם ואלהי אבי היה עמדי; ו אמר להון. חזי אנא ית סבר אפי אבוכון. ארי ליתנון עמי כמאתמלי ומדקמוהי. ואלהיה דאבא. ו הוה בסעדי; ו ואתנה ידעתן כי בכל כחי עבדתי את אביכון: ואתין ידעתין. ארי בכל חילי. פלחית ית אבוכון; ז ואביכון התל בי והחלף את משכרתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים להרע עמדי; ואבוכון שקר בי. ואשני ית אגרי עשר זמני. ולא שבקיה יי. לאבאשא עמי; ח אם כה יאמר נקדים יהיה שכרך וילדו כל העצאן נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך וילדו כל העצאן עקדים: אם כה יהוה אמר. נמורין יהי אגרד. וילדו כל ענא נמורין. ואם כה יהוה אמר. רגולין יהי אגרד. וילדו כל ענא רגולין; ט ויצל אלהים את מקנה אביכם ויתן לי: ואפריש יי. מן בעירא דאבוכון ויהב לי

וַיְהִי בַעַת יַחַם הַצֵּאן וַאֲשָׁא עֵינַי וַאֲרָא בַחֲלוֹם וְהִנֵּה הָעֵתָדִים
 הָעֲלִים עַל-הַצֵּאן עֲקָדִים נִקְדִים וּבְרָדִים: וְהוּהוּ. בְּעֵדן דַּאתִּיחַמָּא עֲנָא.
 וּזְקִפִית עֵינַי. וְחִזִּית בַּחֲלֻמָּא. וְהָא תִישָׂא דְסֻלְקִין עַל עֲנָא. רְגוּלִין נְמוּרִין וּפְצִיחִין;
 יֵא וַיֹּאמֶר אֵלַי מִלְּאֲד הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם יַעֲקֹב וַאֲמַר הֲנִנִי: וַאֲמַר
 לִי. מִלְּאֲכָא דִּינִי. בַּחֲלֻמָּא יַעֲקֹב. וַאֲמַרִית הָאֲנָא; יב וַיֹּאמֶר שָׂא-נָא עֵינֶיךָ
 וּרְאֵה כָּל-הָעֵתָדִים הָעֲלִים עַל-הַצֵּאן עֲקָדִים נִקְדִים וּבְרָדִים כִּי
 רָאִיתִי אֶת כָּל-אֲשֶׁר לְבֶן עֵשָׂה לָךְ: וַאֲמַר. זְקוּף כְּעֵן עֵינְךָ וְחִזִּי כָּל
 תִישָׂא דְסֻלְקִין עַל עֲנָא. רְגוּלִין נְמוּרִין וּפְצִיחִין. אַרְי גְּלִי קְדָמִי. יתָּ. כָּל דְּלִבְּן עֲבִיד
 לָךְ; יג אֲנֹכִי הָאֵל בֵּית-אֵל אֲשֶׁר מְשַׁחַת שֵׁם מִצְבֵּה אֲשֶׁר נִדְרַתָּ
 לִי שֵׁם נֶדֶר עֲתָה קוּם יֵצֵא מִן-הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל-אָרֶץ
 מוֹלְדֹתֶךָ: אֲנָא אֱלֹהָא דַּאתְגְּלִיתִי עֲלֶיךָ בְּבֵית אֵל. דְּמִשְׁחַתָּא תַּמָּן קָמָא. דְּקִימַתָּא
 קְדָמִי. תַּמָּן קִים. כְּעֵן. קוּם פּוֹק מִן אַרְעָא הַדָּא. וְתוֹב לְאַרְעֵי יְלֻדוֹתֶךָ; יד וְתַעֲן רַחֵל
 וְלֵאָה וְהִנֵּא מְרַנָּה לוֹ הָעוֹד לָנוּ חֵלֶק וְנַחֲלָה בְּבֵית אָבִינוּ: וְאֲתִיבַת
 רַחֵל וְלֵאָה. וַאֲמַרָא לִיהָ. הָעוֹד לָנָא. חוֹלֶק וְאַחְסָנָא בְּבֵית אָבוּנָא; טו הֲלוֹא
 נִבְרִיֹת נַחֲשָׁבְנוּ לוֹ כִּי מְכַרְנוּ וַיֹּאכַל גַּם-אֹכּוֹל אֶת-כֶּסֶפְנוּ: הֲלֹא
 נּוֹכַרְאֵן. אֲתַחֲשַׁבְנָא לִיהָ אַרְי זַבְנָנָא. וַאֲכַל אַף מִיכַל יֵת כֶּסֶפְנָא; טז כִּי כָּל-הָעֵשֶׂר
 אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבַנֵּינוּ וְעֲתָה כָּל אֲשֶׁר
 אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה: אַרְי כָּל עוֹתְרָא. דַּאֲפְרִישׁ יי מֵאֲבוּנָא. דִּילְנָא הוּא
 וּדְבַנְנָא. וּכְעֵן. כָּל דַּאֲמַר יי. לָךְ עֲבִיד;

ז (ששי) יז ויקם יעקב וישא את-בניו ואת-נשיו על-הגמלים:
 וקם יעקב. ונטל ית בנוהי וית נשׁוהי על גמליא; יח וינהג את-כל-מקנהו
 ואת-כל-רכשו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם
 לבוא אל-יעחק אביו ארצה כנען: ודבר (ס"א ודבר) ית כל גיתוהי וית
 כל קניניה דקנא. גיתוהי וקניניה. דקנא בפדן ארם. למיתי. לות יעחק אבׁוהי לארעא
 דכנען; יט ולבן הלך לגזז את-צאנו ותגנב רחל את-התרפים
 אשר לאביה: ולבן אזל. למגז ית עניה. ונסיבת רחל. ית צלמניא דלאבוהא;
 כ ויגנב יעקב את-לב לבן הארמי על-בלי הגיד לו כי ברח
 הוא: וכסי יעקב. מן לבן ארמאה. על דלא חוי ליה. ארי אזיל הוא; כא ויברח
 הוא וכל-אשר-לו ויקם ויעבר את-הנהר וישם את-פניו הר
 הגלעד: ואזל הוא וכל דליה. וקם ועבר ית פרת. ושוי ית אפוהי לטורא דגלעד;
 כב ויגד לבן ביום השלישי כי ברח יעקב: ואתחוא ללבן ביומא
 תליתאה. ארי אזל יעקב; כג ויקח את-אחיו עמו וירדף אחריו דרך
 שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד: ודבר ית אחוהי עמיה. ורדף
 בתרוהי. מהלך שבעה יומין. ואדביק יתיה בטורא דגלעד; כד ויבא אלהים
 אל-לבן הארמי בחלם הלילה ויאמר לו השמר לך פן-תדבר
 עם-יעקב מטוב עד-רע: ואתא מימר מן קדם יי. לות לבן ארמאה בחלמא
 דליליא. ואמר ליה. אסתמר לך. דלמא תמליל עם יעקב מטב עד ביש; כה וישג
 לבן את-יעקב ויעקב תקע את-אהלו בהר ולבן תקע את-
 אחיו בהר הגלעד: ואדביק לבן ית יעקב. ויעקב. פרס ית משפניה בטורא.
 ולבן. אשרי ית אחוהי בטורא דגלעד; כו ויאמר לבן ליעקב מה עשית
 ותגנב את-לבבי ותנהג את-בנתי כשביות חרב: ואמר לבן
 ליעקב. מא עבדתא. וכסיתא מני. ודברת ית בנתי. כשבית חרב; כז למה
 נחבאת לברח ותגנב אתי ולא-הגדת לי ואשלחך בשמחה
 ובשרים בתך ובכנור: למא טמרתא (ס"א אטמרתא) למיזל. וכסיתא מני. ולא
 חוית לי. ושלחך פון. בחדוא ובתשבחון בתופין ובכנרין; כח ולא נטשתני
 לנשק לבני ולבנתי עתה הסבלת עשו: ולא שבקתני. לנשקא לבני
 ולבנתי. כען אספילתא למעבד;

כט יש-לאֵל יָדֵי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רַע וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אָמַשׁ | אָמַר
 אֵלַי לֵאמֹר הַשְּׁמַר לְךָ מִדַּבֵּר עִם-יַעֲקֹב מְטוֹב עַד-רַע: אֵת חֵילָא
 בְּיָדֵי. לְמַעַבְדַּ עִמָּכֹן בִּישָׂא. וְאֱלֹהָא דְאַבוּכֹן. בְּרַמְשָׂא אָמַר לִי לְמִימַר. אֶסְתַּמַּר לְךָ.
 מְלַמְלָלָא עִם יַעֲקֹב מְטוֹב עַד בִּישׁ; ל וְעַתָּה הֲלֹךְ הַלְכַת פִּי-נְכֹסֶף
 נְכֹסֶפְתָּה לְבֵית אָבִיךָ לָמָּה גְּנַבְתָּ אֶת-אֱלֹהֵי: וּכְעַן מִיזַל אֲזַלְתָּא. אָרִי
 חֲמִידָא חֲמִידָא לְבֵית אָבוּךָ. לָמָּה נְסִיבְתָא יָת דְּחַלְתִּי; לֹא וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר
 לְלִבִּן כִּי יֵרְאֵתִי כִּי אֲמַרְתִּי פֶן-תִּגְזַל אֶת-בְּנוֹתַיךָ מֵעַמִּי: וְאֲתִיב
 יַעֲקֹב וַאֲמַר לְלִבִּן. אָרִי דְחִילִית. אָרִי אֲמַרְתִּי. דְּלָמָּה תִּינוֹס יָת בְּנֵיךְ מִנִּי; לֹב עִם
 אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת-אֱלֹהֶיךָ לֹא יַחֲיֶה נֶגְדַּ אַחִינוּ הַכֹּר-לְךָ מָה
 עָמְדִי וְקַח-לְךָ וְלֹא-יֵדַע יַעֲקֹב כִּי רָחַל גְּנַבְתָּם: אֲתֵר. דְּתִשְׁכַּח יָת
 דְּחַלְתְּךָ לֹא יִתְקִיִּם. קְדָם אַחְנָא אֶשְׁתַּמּוּדַע לְךָ. מָה דְעַמִּי וְסֹב לְךָ. וְלֹא יֵדַע יַעֲקֹב.
 אָרִי רָחַל נְסִיבְתָנוּן; לֹב וַיֵּבֵא לִבָּן בְּאֶהֱל-יַעֲקֹב | וּבְאֶהֱל לֵאָה וּבְאֶהֱל
 שְׁתֵּי הָאֵמָהֶת וְלֹא מֵצָא וַיֵּצֵא מֵאֶהֱל לֵאָה וַיֵּבֵא בְּאֶהֱל רָחֵל:
 וְעַל לִבָּן. בְּמִשְׁכַּנָּא דִּיעֲקֹב וּבְמִשְׁכַּנָּא דֵּלֵאָה. וּבְמִשְׁכַּנָּא. דְּתִרְתִּין לְחִינְתָא וְלֹא
 אֶשְׁכַּח. וּנְפַק מִמִּשְׁכַּנָּא דֵּלֵאָה. וְעַל בְּמִשְׁכַּנָּא דְּרָחֵל; לֹב וְרָחֵל לְקַחְתָּ אֶת-
 הַתְּרַפִּים וְתִשְׁמֵם בְּכַר הַגְּמֹל וְתִשָּׁב עֲלֵיהֶם וַיִּמְשֹׁשׁ לִבָּן
 אֶת-כָּל-הָאֶהֱל וְלֹא מֵצָא: וְרָחֵל נְסִיבְתָ יָת צִלְמֵנָיָא. וְשׁוּיָאֲתָנוּן. בְּעֵבִיטָא
 דְּגַמְלָא וַיִּתִּיבַת עֲלֵיהוֹן. וּמִשִּׁישׁ לִבָּן. יָת כָּל מִשְׁכַּנָּא וְלֹא אֶשְׁכַּח; לֹב וְתֹאמַר
 אֶל-אֲבִיָּה אֶל-יַחַר בְּעֵינֵי אֲדָנִי כִּי לֹא אוֹכַל לְקוֹם מִפְּנֵיךָ
 כִּי-דָרְךָ נָשִׁים לִי וַיַּחֲפֹשׂ וְלֹא מֵצָא אֶת-הַתְּרַפִּים: וְאֲמַרְתָּ לְאֲבוּהָא.
 לֹא יִתְקַף בְּעֵינֵי רַבּוּנִי. אָרִי לֹא אֶפּוֹל לְמַקָּם מִן קְדָמְךָ. אָרִי אוֹרַח נָשִׁין לִי. וּבִלְשָׁ
 וְלֹא אֶשְׁכַּח יָת צִלְמֵנָיָא; לֹב וַיַּחַר לִיעֲקֹב וַיִּרְבַּ בְּלִבָּן וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר
 לְלִבָּן מַה-פִּשְׁעֵי מַה חֲטָאתִי כִּי דִלְקַתְּ אַחֲרַי: וְתִקִּיף לִיעֲקֹב וַיֵּצֵא
 עִם לִבָּן. וְאֲתִיב יַעֲקֹב וַאֲמַר לְלִבָּן. מָה חוֹבִי מָה סוֹרְחָנִי. אָרִי רְדַפְתָּא בְּתַרְנִי
 לֹב כִּי-מִשְׁשַׁתְּ אֶת-כָּל-כָּלִי מַה-מֵּצָאתָ מִכָּל כָּלִי-בֵיתְךָ שִׁים כֹּה
 נֶגְדַּ אַחִי וְאַחֶיךָ וַיּוֹכִיחוּ בֵּין שְׁנַיְנוּ: אָרִי מִשִּׁישְׁתָּא יָת כָּל מִנִּי. מָה
 אֶשְׁכַּחְתָּא מִכָּל מִנִּי בֵיתְךָ. שׁוּ הֵכָא. קְדָם אַחִי וְאַחְדָּ. וַיּוֹכְחוּן בֵּין תְּרוּנָא;

לח זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי
 צאנך לא אכלתי: דגן עשרין שנין אנא עמך. רחלך ועוד לא אתכלו. ודכרי
 ענך לא אכלתי; טל טרפה לא הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי
 תבקשנה גנבתי יום וגנבתי לילה: דתבירא לא איתיתי לך. דהות
 שגיא ממנינא מני את בעי לה. נטרית ביממא. ונטרית בליליא; מ הייתי ביום
 אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתתי מעיני: הויתי ביממא. אכלני
 שרפא וגלידא נחת עלי בליליא. ונדת שנתתי מעיני; מא זה לי עשרים שנה
 בביתך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשתי בנותיך ושש שנים
 בצאנך ותחלף את משפרכתי עשרת מנים: דגן לי. עשרין שנין
 בביתך. פלחךך. ארבע עשרי שנין בתרתין בנתך. ושית שנין בענך. ואשניתא ית
 אגרי עשר זמנין; מב לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה
 לי כי עתה ריקם שלחתני את-עניי ואת-יגיע כפי ראה אלהים
 ויזכח אמש: אלו לא פון. אלהיה דאבא אלהיה דאברהם. ודדחיל ליה יצחק
 הוה בסעדי. ארי כעז ריקן שלחתני. ית עמלי. וית לאות ידי. גלי קדם יי ואזכח

ברמשא;

(שביעי) מג ויען לבן ויאמר אל-יעקב הבנות בנותי והבנים בני
 והצאן צאני וכל אשר-אתה ראה לי הוא ולבנותי מה-אעשה
 לאלה היום או לבניהן אשר ילדו: ואתיב לבן ואמר ליעקב. בנתא
 בנותי. ובניא בני וענא עני. וכל. דאת חזי דילי הוא. ולבנותי. מא אעביד לאלין יומא
 דין. או לבניהון דילידא; מד ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה
 לעד ביני ובינך: וכעז. איתא. נגזר קיים אנא ואת. ויהי לסהיד בינא ובינך;
 מה ויקח יעקב אבן וירימה מצבה: ונסיב יעקב אבנא. וזקפה קמא;
 מז ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו-גל
 ויאכלו שם על-הגל: ואמר יעקב לאחוזי לקוטו אבנין. ונסיבו אבנין ועבדו
 דגורא. ואכלו תמן על דגורא; מז ויקרא-לו לבן יגר שהדותא ויעקב
 קרא לו גלעד: וקרא ליה לבן. יגר שהדותא. ויעקב. קרא ליה גלעד;

מַח וַיֹּאמֶר לְבֶן הַגֵּל הַזֶּה עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ הַיּוֹם עַל-כֵּן קָרָא שְׁמוֹ
 גִּלְעָד: וַאֲמַר לְבֶן דְּגוֹרָא הַדִּין סְהִיד. בֵּינָא וּבֵינְךָ יוֹמָא דִּין. עַל כֵּן קָרָא שְׁמִיה
 גִּלְעָד; מִטּוֹ וְהַמְצִיפָה אֲשֶׁר אָמַר יִצְחָק יְהוּה בֵּינִי וּבֵינְךָ כִּי נִסְתָּר
 אִישׁ מֵרַע הוּא: וְסִכּוּתָא דְאָמַר. יִיסַד מִימְרָא דִּי בֵּינָא וּבֵינְךָ. אֲרִי נְתַפְסִי גְבַר
 מִחֲבַרְיָה; נ אִם-תִּעֲנֶנָּה אֶת-בְּנֹתַי וְאִם-תִּקַּח נָשִׁים עַל-בְּנֹתַי אֵין
 אִישׁ עִמָּנוּ רְאֵה אֱלֹהִים עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ: אִם תִּעֲנֵי יַת בְּנֹתַי. וְאִם תִּסַּב
 נָשִׂין עַל בְּנֹתַי. לִית אַנְשׁ עִמָּנָא. חֲזִי. מִימְרָא דִּי סְהִיד בֵּינָא וּבֵינְךָ; נא וַיֹּאמֶר לְבֶן
 לְיַעֲקֹב הַנֶּה | הַגֵּל הַזֶּה וְהֵנָּה הַמְצִיבָה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ:
 וַאֲמַר לְבֶן לְיַעֲקֹב. הָא דְגוֹרָא הַדִּין. וְהָא קִמְתָּא. דְאֲרִימִית בֵּינָא וּבֵינְךָ; נב עַד הַגֵּל
 הַזֶּה וְעַדָּה הַמְצִיבָה אִם-אֲנִי לֹא-אֶעְבֵּר אֵלֶיךָ אֶת-הַגֵּל הַזֶּה
 וְאִם-אַתָּה לֹא-תֵעָבֵר אֵלַי אֶת-הַגֵּל הַזֶּה וְאֶת-הַמְצִיבָה הַזֹּאת
 לְרַעָה: סְהִיד דְגוֹרָא הַדִּין. וְסִהֲדָא קִמְתָּא. אִם אָנָּא. לֹא אֶעְבֵּר לוֹתְךָ יַת דְגוֹרָא
 הַדִּין. וְאִם אַתָּה. לֹא תֵעָבֵר לוֹתִי. יַת דְגוֹרָא הַדִּין. וְיַת קִמְתָּא הַדָּא לְבִישׁוּ; נג אֱלֹהֵי
 אֲבֹרָהִם וְאֱלֹהֵי נַחֲוֹר יִשְׁפְּטוּ בֵּינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבִיהֶם וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב
 בְּפָחַד אָבִיו יִצְחָק: אֱלֹהֵיהֶם דְאֲבֹרָהִם. וְאֱלֹהֵיהֶם דְנַחֲוֹר יִדְיִנוּן בֵּינָנָא. אֱלֹהָא
 דְאֲבֹוּהוֹן. וְקִיִּים יַעֲקֹב. בְּדַחֲלִיל לִיה אָבוּהֵי יִצְחָק; נד וַיִּזְבַּח יַעֲקֹב זֶבַח בְּהָר
 וַיִּקְרָא לְאָחִיו לֶאֱכֹל-לֶחֶם וַיֹּאכְלוּ לֶחֶם וַיְלִינוּ בְּהָר: וּנְכַס יַעֲקֹב
 נְכַסְתָּא בְּטוֹרָא. וְקָרָא לְאָחוּהֵי לְמִיכַל לַחֲמָא. וְאָכְלוּ לַחֲמָא. וּבְתוֹ בְּטוֹרָא;

(מפטיר) ל ב א וַיִּשְׁכֹּם לְבֶן בְּפֹקֶר וַיִּנְשָׁק לְבָנָיו וְלַבָּנוֹתָיו וַיְבָרֶךְ
 אֹתָהֶם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֶן לְמַקְמוֹ: וְאֶקְדִּים לְבֶן בְּצַפְרָא. וְנִשְׁיֵק לְבִנּוּהֵי.
 וְלַבְּנֹתֵיהֶם וּבְרִיד יִתְהוֹן. וְאֶזֶל. וְתַב לְבֶן לְאֶתְרֵיהֶם; ב וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ
 וַיִּפְגְּעוּ-בּוּ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים: וַיַּעֲקֹב אֶזֶל לְאֹרְחֵיהֶם. וְעָרְעוּ בֵּיה מִלְּאֲכֵי דִינִי;
 ג וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאִם מַחְנֶה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם-
 הַמָּקוֹם הַהוּא מַחְנֵיִם: וַאֲמַר יַעֲקֹב כִּד חֲזָנוּן. מִשְׁרֵי מִן קָדַם יִי דָא. וְקָרָא;

שְׁמִיָּה דְאֶתְרָא הַהוּא מַחְנֵיִם; פ